

Menister lüüdo kuulma tart
Ja kuningas ka moista ert,
Et jättis mahha waeno-meelt
Ja pöris nenda furjast teelt,
Ja teggi muist ka jälle heast,
Mis enne olli temmal weast;
Nüüd pöris äklist temma meel
Ja löndis jälle ello teel! —
Menister targem teiste seast,
Kes sedda wälja arwas heast:
Ei linno-lest seadnud ta
Seäl rohkeimat, kui sa ja ma!

Jutto jätkend.

Üks kuningas ütles ühe moisa wannemale,
et ükski ei wõi kolme sõnna kirjutada, mis ei
wõi parremaks ehk pahhemaks pöördä ja nenda
rahho rikkumist sünnitada.

Moisawannem wöttis sulgo ja kirjutas: üks,
kaks, kolm. „Jah! sull on õigus!“ kostis kun-
ningas, siin ei olle wigga.

Wiimne seädu.

Rasper Maine olli üks otsato rikkas Inglis-
ma mees; agga wägga lustlik feige ello aia ja

ka surma tunnil weel. Kui surm liggi olli ja
paljo sõbrad temma ümber seisid, kutsus omma
wanna teendrit omma ette ja ütles: „Kule Ja-
kob! kaua aega olled sa mind truieste teninud
ja feige selle aia ka joomist armastanud, siis
ollen minna omma wiimse seäduse ehk teeta-
menti lasknud üles panna, mis sinnule suurt
himmo jooma teeb, ja mis sa selle musta laeka
jees leiad, mis minno modi al on!“

Wanna Jakob arwas, et se muud ei woi
olla, kui hea tüf rahha ehk paar tosinad pud-
delid wina. Agga, kui perremees surnud olli,
ei leidnud Jakob laekast muud, kui ühe —
solasse haringa!

Rahjo tasuminne.

Tallomehhel surri temma feige parrem lehm.
Temma naene kurwaastas selle ülle wägga, jäi
haigeks ja surri, mis ülle mees ennast wägga
kurwaastas.

Teised küllamehhed trööstisid tedda ja üks
ütles: „Sinnul olli üks hea ja wapper noene,
se on tössi; agga selle wasto leiad pea jälle
abbi, sest sa olled alles noor ja saad siis pea